

**Wekelijks bericht het AD over
een waargebeurd voorval uit
een notarispraktijk.**

De voetballer

**Het was een smerige overtreding,
maar dat de gevolgen zo groot zou-
den zijn, had hij niet voorzien.**

Met zijn sportas in de hand kust hij in alle vroegte zijn vrouw en kind, zwaait nog even en vertrekt dan naar het veld, zijn hoofd al bij de komende wedstrijd. Zij gunt hem zijn voetbalzondag. Op het veld kan hij zich lekker uitleven. En zij heeft de hele dag voor zichzelf.

Vandaag is de rivaal uit E. de tegenstander. Arrogante stadseikels! Al spelen ze in de onderste regionen van het amateurvoetbal, de sfeer is van meet af aan grimmig.

In de 23ste minuut wordt hij voor de derde keer gepoort. Vanaf de zijlijn klinkt spottend gejoel. Dat maakt hem laaiend. Hij zet de achtervolging in en velt zijn gehaaide tegenstander met een wilde, maaiende beweging; een regelrechte aanslag op diens benen. Schreeuwend kronkelt de jongen over de grond.

De toeschouwers, de tegenstanders, zijn medespelers: iedereen is onthutst. Als hij na een opstootje het veld verlaat, ziet hij hoe de gewonde jongen in een ambulance wordt getild. Hij besefte dat zijn ondoordachte actie gevolgen heeft, maar realiseert zich niet hoe ingrijpend die zullen zijn.

Zijn voetbaldagen zijn geteld. Hij wordt levenslang geschorst door de bond. Zijn

taakstraf. De geveldde tegenstander heeft meerdere gebreken en moet langdurig revalideren. Al die tijd kan hij niet werken. Dat kost zijn baas tonnen. Die besluit de schade te verhalen. De werkgever laat beslag leggen op de vrijsstaande woning van de voetballer, die hij zelf heeft gebouwd op de grond die zijn schoonvader hem bij hun huwelijk heeft geschonken. De collectieve verzekering van de KNVB betaalt niet uit, omdat het een doelbewuste actie was. Dus moeten ze hun huis verkopen.

**Zijn voetbal-
dagen zijn
geteld. De
bond schorst
hem voor
het leven**

Nu zitten de voetballer en zijn vrouw aan mijn bureau. Hij schuldbevestigend, zij ontreddend. „Het is zo oneerlijk. Het is ook mijn huis? Ik heb toch niets gedaan? Is er echt niets aan te doen?” vraagt ze. Maar ik kan niets doen. Ze zijn in gemeenschap van goederen getrouwd. Dus is zijn bezit ook haar bezit en zijn schulden ook de hare. Met die ene onbesuisde actie heeft hij ook haar leven overhoop gehaald. — *Johan Nebbeling*

**Bovenstaand verhaal is echt gebeurd.
Vanwege beroepsgeheim zijn de namen
van de betrokkenen niet vermeld.**